

Stentrappe stod en lille tilstøvet Bil og kogte. Det var ikke meget andet end en bred Lænestol paa tre Hjul.

Jytte blev staaende oppe paa Trappen med sin Fætter under Armen, indtil Doktorparret var kommet tilsæde og Vognen fattede afsted.

»Idiot!« vrængede Jægermesteren efter Doktoren, der havde været en meget uopmærksom Tilhører.
»Fjottekarl! Elefant! Braksnude! Bondedreng!«

Fætter John gav undertiden sine krænkede Følelser Luft paa en ukonfirmeret Maade, der forligedes godt med hans mærkelige Drengestemme.

»Kender du ellers noget til Doktor Gaardbo?« spurgte Jytte ham, idet de fulgtes ind. »Er han en dygtig Læge?«

»Dygtig? Han er sgu slet ikke Læge. Han er en af disse Kvaksalvere, der vil kurere Folk uden Medicin. Apotekeren er rasende paa ham. Han vil klage over ham, siger han. Han er heller slet ikke anset blandt sine Kolleger. Det veed jeg fra Asmus. De kalder ham for Seminaristen.«

»Han er jo en Broder til Præsten.«

»Ja, og de er lige bondevigtige begge to. De er fornemme, — forstaar du. De holder sig for gode til at tage Del i Egnens Selskabelighed. Og saa vil de allerede regere og dominere her. Men det bliver